

Salvátor

75

Poutní příloha

INFORMAČNÍ OBČASNÍK CHRUDIMSKÉ FARNOSTI

FARNÍ POUŤ DO ŘÍMA

Ve dnech 19. – 24. 4. 2024 jsme se vydali na farní pouť do Říma.

Našemu putování předcházelo několik měsíců příprav – od sestavení programu, zakoupení letenek, objednání ubytování, stravy, dále vstupenek do míst, která jsme chtěli navštívit, a mnoho dalších věcí. Než jsme se tedy jedno dubnové

páteční ráno vydali v počtu 46 poutníků na farní pouť do Věčného města, dalo to mnoho zařizování a zajišťování ve farní kanceláři, ale i po mnoho večerů doma studováním a hledáním informací

o místech, která jsme chtěli navštívit.

Děkujeme těm, kteří jste nás provázeli modlitbami. I my jsme pamatovali na celou naši farnost na místech, kde má církve svůj základ a své kořeny. Cítili jsme, že nad námi Pán drží ochrannou ruku a to ve věcech velkých i v mnoha drobnostech. Nikomu se nic nestalo, kdo

se ztratil, se zase našel, dokonce jsme ani jednou nezmokli a po celou dobu panovala dobrá nálada, laskavost a ohleduplnost k ostatním. Vytvořili jsme krásné společenství, zažili neopakovatelné chvíle.

Bonusem byla také návštěva Nepomuce na a setkání s P. Vojtěchem Novotným a P. Petrem Soukalem, kteří toho času v Římě pobývají a působí, každý svým

způsobem a oba dohromady moc pěkně spolu.

Chceme se o naše zážitky podělit v této příloze farního občasníku Salvátor. Nejprve přehledem toho, co jsme zažili v jednotlivých dnech, tak jak

to vnímali autoři těchto řádků, a poté krátkou reflexí poutníků. Na závěr ohlédnutím za schůzkou ve farním sále s promítáním fotek z pouti.

Více fotografií najdete na farních stránkách.

Petra Pudilová

Den první – pátek

Do Říma jsme odlétali v pátek 19. dubna. Původně jsme měli všichni letět stejným letem z Prahy do Říma. Protože jsem promeškal vhodnou dobu, sháněl jsem jiný let, a nakonec jsem letěl sám z Vídně. Vzhledem k času odletu (6.40) jsem byl přesvědčen, že se na mně naplní biblické: poslední (co se týká letenky) budou (v Římě) první. Ale vše nakonec bylo trochu jinak. Přestože jsem ještě v noci (brzkých ranních hodinách) vyrazil z Brna a dostal se na letiště Schwechat a úspěšně se odbavil, problém nastal při nástupu do letadla. Společně s několika dalšími cestujícími jsme nebyli jako nadpočetní puštěni na palubu. Let nám společnost přebukovala a letěli jsme asi o dvě hodiny později s přestupem v Bologni a v Římě jsme měli být v poledne. Tam jsme dorazili asi v půl jedné a pak ještě asi hodinu marně čekali na odbavená zavazadla. (Ta – u mne kufr – nakonec dorazila, ale to už je jiný příběh). Z letiště mě asi za další hodinu vyzvednul Vojta Novotný. V autě už měl skupinu poutníků, která dorazila jako první. S menším předstihem před hlavním vojem – skupinou - jsme dorazili do poutního domu Velehrad. S Vojtou Novotným a jeho

maminkou jsme se společně vydali na Svatopetrské náměstí. Od Velehradu je to zhruba čtvrt hodina cesty. Brzy poté, co jsme se sem vrátili, dorazila hlavní skupina. Po ubytování jsme již společně mířili do Vatikánu – na náměstí. Za tento den se mi poštěstilo navštívit čtyři státy: Česko, Rakousko, Itálii a Vatikán (ten dokonce dvakrát). Po večeri v poutním domě bylo ještě společné setkání a předání veškerých informací mimo jiné o programu dalšího dne.

Putování obnáší i nesnáze, ale zároveň při něm můžeme prožívat mnohá obdivování a pomoc přátel. Tím bych chtěl velice ocenit logistickou podporu Vojty Novotného.

Pavel Starý

Den druhý – sobota

Po snídani na Velehradě jsme se disciplinovaně sešli na nádvoří, pomodlili se a vyslechli si program na celý den a vše, co nás čeká. Ještě v předvečer jsme se rozdělili do 4 skupin z důvodu rychlejšího přesunu v hromadné dopravě. Hned ráno nás čekala prohlídka Callistových katakomb na Via Appia Antica. Od Velehradu je to pěšky poměrně daleko, využili jsme proto dvou autobusových linek. Cesta první linkou č. 64 byla poměrně snadná, vystoupili jsme na Piazza Venezia. Horší bylo najít správnou zastávku na okružní autobus č. 118. Vůdtkem mělo být Teatro Marcello, takové malé Colloseum. Zastávku jsme našli poměrně snadno, ale po půl hodině čekání jsme lehce znejistěli, zvláště když se nás jiná anglicky mluvící žena ptala na stejnou linku č. 118 s tím, že už na zastávce stojí asi hodinu. Na druhé straně rušné čtyřproudové silnice se najednou objevily naše další tři skupinky spolupoutníků a ti nastoupili do autobusu č. 118 opačným směrem. Autobus by měl být okružní, logicky by tedy měl jezdit dokola a určitě by měl zastavit i na naší zastávce. V tom jsme si všimli malé poznámky „festiva“ u č. 118, což znamená, že na téhle zastávce staví bus jen ve svátek, a pokorně jsme se přesunuli na protější zastávku autobusu. Začátek prohlídky Callistových katakomb jsme nakonec pohodlně stihli, dokonce jsme si ještě udělali před prohlídkou společnou fotku naší poloztracené skupinky.

V katakombách jsme byli v hloubce asi 11 m pod povrchem, navštívili jsme hroby prvních křesťanských papežů a místo odpočinku sv. Cecílie. Po návštěvě katakomb jsme se vydali pěšky zpět směrem do centra Říma. Zastavili jsme se u sochy sv. Tarcisia, patrona ministrantů, který bránil znesvěcení eucharistie, až za to zaplatil svým životem. Žil v době prvotního pronásledo-

vání křesťanů, v době kolem roku 250 n.l., dostal za úkol pronést pod oblečením eucharistii a doručit ji jiným křesťanům. Jako dítě, bylo mu asi 12 let, měl být méně nápadný než dospělý. Bohužel potkal na cestě skupinku vrstevníků a ti záhy zjistili, že pod oblečením něco skrývá. Tloukli ho a naléhali na něj, aby jim své ukrývané tajemství vydal. Potyčku uviděl římský voják a útočníky odehnal. Římský voják byl křesťanem, a tak Tarcisia odnesl do svého domova a ošetřil ho. Tarcisiova zranění byla vážná a navzdory vojákové péči Tarcisio zemřel. Ještě před svou smrtí vojákovi předal eucharistii, aby za něj voják úkol dokončil.

Dalším zajímavým místem byl kostelík Domine, quo vadis, který nese jméno podle příhody, která se k němu váže. Svatý Petr opouštěl Řím a v těchto místech potkal Pána Ježíše. Ptal se ho: „Pane, kam kráčíš?“ a Pán Ježíš mu

Den druhý – sobota pokračování ze str. 3

odpověděl, že jde do Říma, aby se nechal ukřižovat. Tato odpověď Pána Ježíše způsobila to, že se svatý Petr zamyslel nad svým konáním a rozhodl vrátit se zpět do centra Říma a čelit tomu, co mělo následovat. V kostelíku se nachází zamřížovaná bílá mramorová deska, na které je patrný otisk nohou svatého Petra.

Z kostelíka jsme pokračovali pěšky do Nepomucena. Věděli jsme, že by měla být k obědu pizza, ale ten gurmánský zážitek zdaleka předčil naše očekávání. Pizza nebyla kulatá, ale spíš ob-

délníková a objednávala se na metry čtvrtě. Mohli jsme ochutnat 12 různých druhů. Troufám si tvrdit, že to byla jedna z nejlepších pizz, jakou jsem kdy jedla. Už i u nás můžete ochutnat pizzu s jalapeños, s krevetkami, s tuňákem, ale jako pizzu s hranolkami a párkem! To se jen tak nevidí. Vřelě

poutnické díky za zprostředkování tohoto vynikajícího pohoštění patří vice-rektorovi papežské koleje otci Vojtovi Novotnému a otci Petru Soukalovi, který nyní v Římě studuje. Moc děkujeme za srdečné přijetí. Ale v Nepomucenu to nebylo jen o pizze, mají zde i krásnou kapli s šesti barevnými vitrážemi svatých z roku 1986. Nejvíc mi v paměti utkvěla sv. Anežka, o které se v té době ještě nevědělo, zda bude prohlášena za svatou, to nastalo až v roce 1989, proto je na vitráži pouze naznačeno, že by mohla být svatá. Jen pro zajímavost uvádím, že papežská kolej Nepomucenum ve stejné budově sídlí od r. 1929, i když založena byla už roku 1884.

Z Nepomucena jsme se po přednášce v kapli vydali pěšky na prohlídku Lateránského paláce. Palác věnoval církvi Konstantin I. a sloužil jako papežské sídlo až do r. 1309, kdy se papež (Klement V.) přestěhoval do Avignonu. Později se do něj papežové ještě krátce vrátili, ale z bezpečnostního hlediska se jako lepší místo pobytu papeže jevil Vatikán. Současný papež František bydlí v Domě sv. Marty ve Vatikánu, kde bývají kardinálové ubytováni v době konkláve. Oprava a zpřístupnění Lateránského paláce veřejnosti bylo ale jeho přáním. Měl za to, že by se církev měla podílet s veřejností nejen o duchovní rozměr, ale i o nespornou historickou hodnotu, kterou Lateránský palác má. Po prohlídce papežského bytu, přijímacího sálu a stolu, kde se podepisovaly Lateránské smlouvy, jsme měli obnovu křtu a mši svatou v baptisteriu vedle Lateránské baziliky a paláce. Baptisterium je budova s půdorysem oktagonu a je jich v Itálii více, tohle je ale pravděpodobně nejstarší.

Původně neměla být na programu dne návštěva Lateránské baziliky, ale když už jsme byli tak blízko, nemohli jsme

se zde nezastavit. Pak už následoval titulární kostel Santa Croce in Gerusalemme (Svatého Kříže v Jeruzalémě). Baziliku Santa Croce in Gerusalemme dostal při svém jmenování kardinálem jako sídelní i pražský arcibiskup Miroslav Vlk. Uvnitř kostela je umístěna mramorová deska se jmény kardinálů, kteří měli baziliku jako titulární, jedním z posledních je právě kardinál Miloslav Vlk. V kostele se nachází i kaple s relikviemi, mezi kterými by měly být části z Ježíšova kříže, jak napovídá název kostela.

Únava už na nás byla v pozdním odpolední trochu znát, ale příběh malého děvčátka jménem Antonietta Meo, narozeného v roce 1930, zaujal mnoho z nás. Této holčičce asi v 5 letech diagnostikovali osteosarkom v noze a bohužel, přestože jí nohu amputovali, nakonec rakovině podlehla v necelých 7 letech. Její víra v Boha byla ale pro její okolí vzhledem k jejímu věku a nemoci neuvěřitelná, ale i inspirativní a povznášející. Pánu Ježíši psala dopisy, ve kterých se ze své víry vyznávala, měla k Bohu velmi otevřený a vroucí vztah. Nejprve dopisy diktovala své mamince, později je psala sama. Za svůj krátký život napsala Pánu Ježíši asi 100 dopisů. V kostele má svou kapli, kde jsou od r. 1999 uloženy její ostatky, hračky i osobní věci.

Na sklonku dne jsme měli v plánu vrátit se příměstským vlakem na Velehrad. Věděli jsme, že už v této večerní době tak často vlaky nejezdí nebo nestaví na naši zastávce. Netušili jsme ale, že na nádraží Termini mají od sebe nástupiště vzdálená i několik stovek metrů. Měli jsme odjet z nástupiště č. 25, ale označení nebylo vůbec vidět. Logicky jsme ho hledali za č. 23, ale když už jsme šli po nástupišti č. 23 několik minut a když už i místní spolucestující postupně přecházeli z chůze do lehkého klusu, věděli jsme, že je něco špatně. A to jsme ještě nebyli zdaleka ani u nástupiště č. 24! Udýchaní jsme zastihli u prvních vagónů průvodčí, ale ta nebyla vůbec nakloněna myšlence, že by posečkala na schvácené poutníky aspoň pět minut. Slíbila nám 1–2 minuty, věřím, že to bylo víc. Přesvědčily ji určitě famózní sportovní výkony celé naší skupiny za mohutného povzbuzování šťastlivců, kteří stihli nastoupit o pár kroků dříve. Nakonec nikomu vlak neujel a všichni jsme dorazili na večeri na Velehrad v pořádku.

Moc děkuji všem za hezké společenství, výdrž, sounáležitost a nerebelování, i když první tři dny bez pravého italského espressa byly velká oběť ☺.

Veronika Chvojková

Den třetí – neděle

Vstáváme o poznání dříve. Snídaně je v 7.00 a následně jdeme do baziliky svatého Petra. Po povinné prohlídce kontrolními rámy jsme se lehce rozhlédli po bazilice a poté jsme měli sraz u sakristie s otcem Vojtěchem Novotným, s otcem Petrem Soukalem a s naším otcem Janem. Společně jsme sešli o patro níže a v kryptě u ostatků svatého Petra jsme slavili mši svatou. Po mši,

ještě v kryptě, k nám velmi poutavě promluvil otec Petr (Soukal) - jak jinak v bazilice svatého Petra!? ☺ - i čtení při mši měli Petr Vrabec a Petr Miklas. Z promluvy mne nejvíce zaujaly dva momenty: První doporučení – nesnažte se zapamatovat letopočty, stejně je časem zapomenete, ale usilujte o prožitek přítomné chvíle – ten vám nikdo nevezme... A druhý podnět k zamyšlení

Den třetí – neděle pokračování ze str. 5

– v Římě se „plýtvá“ Michelangelem, to znamená, že na mnoha místech je patrný jeho rukopis.

Po výstupu z krypty jsme měli soukromou (trochu utajenou) prohlídku baziliky. Pěťa Pudilová s otcem Janem moudře zapůjčili přenosová sluchátka od sestřiček z poutního domu, a tak otec Petr mohl tichým

a vyšlápnout až posledních 300 schodů 😊).

Z kopule jsme se vrátili na náměstí, sraz byl u obelisku, kam jsme se ale již nedokázali pro velké množství poutníků dostat. Tak jsme zůstali u obrazovky, kde jsme mohli prožít s papežem Františkem modlitbu Regina coeli.

hlasem vyprávět o jednotlivých místech chrámu a my mohli zpozvdáli nerušeně poslouchat. O zadržené Svaté bráně, která se otevře 25. 12. 2024, o hrobu Jana Pavla druhého, který kvůli početným návštěvníkům „putoval“ z podzemí do hlavního chrámu, či o oltáři sv. Václava, u kterého na tento svátek smí slavit každý rok mši svatou jedna z českých diecézí.

Po této prohlídce byla asi hodina času, kterou každý využil podle svého. Část z nás se vydala do kopule baziliky. Za 8,- euro jsme si mohli vyšlápnout asi 500 schodů 😊 a výhled byl opravdu krásný (kdo měl méně sil, mohl 200 schodů vynechat a svézt se výtahem

sovými. Zaslechli nás také Lukáš a Martina Šmídkovi a ti nám nabídli společnou cestu ke kostelu svatého Bartoloměje. Rádi jsme pozvání přijali a společně jsme kolem památníku Garibaldiho s výhledem na celý Řím dorazili ke zmi-

Opolední program byl volitelný: Koloseum, Forum Romanum, cesta k moři, procházka po Římě. Až v 17.30 byl společný sraz na Tiberském ostrově u kostela svatého Bartoloměje.

My jsme se vrátili na Velehrad s tím, že si dáme svačinu (vlastně oběd). Šli jsme na dvůr poutního domu a tam jsme si moc hezky popovídali s manželi Mikla-

něnému kostelu.

Po jeho prohlídce jsme cestou na autobus navštívili ještě jeden kostel, kde zněla krásná hudba houslí a varhan.

A následovala cesta na Velehrad.

Celá neděle moc hezká. Díky Bohu i všem poutníkům.

Verča a Danek Měkotovi

Den čtvrtý – pondělí

Popis čtvrtého dne letošní chrudimské pouti po Římě, tedy pondělí 22. dubna 2024, začneme tvrdou řečí dat:

PROGRAM DNE

1. Vatikánské zahrady + Sixtinská kaple + muzea
2. možnost nákupu suvenýrů
3. bazilika svatého Pavla (zde mše svatá)

1. Vatikánské zahrady + Sixtinská kaple + muzea

Zahrada zahrad prý k rozjímání papežů, až na papeže Františka, který sem nechodí... Kdo ví proč?

Zahrada zahrad, anglické, španělské, zahrady francouzské. Cesty a rostliny, naoko divoké spleti, hned vedle zákoutí pečlivě uhrabaná. Najednou v zahradě zahrad spočívám v náručí Panenky Marie.

Zahradou zahrad kráčely věky. Sochy od starověku, zem někdy od konce papežského schizmatu, některé stromy pár set let, rostliny roky či měsíce... Dívám se od slunce. Nohama, očima ke krásě

Den čtvrtý – pondělí pokračování ze str. 7

modlím se. Ke svatopetrské kopuli. K vápenci vodopádu. K lístečkům mandloně. Ke svaté i ke své rodině. Modlím se k okolním poutníkům. K nebi i k oblázkou pod nohou. Do jaké dálky a kam ještě otevřu svůj život pro Pána Ježíše?

Zahradou zahrad vstupují se všemi do paláce, a pak dál dlouhými chodbami

muzeí. Očima bloudím, kam dřív. Do duše padají barvy, sousoší, exponáty. Stropy i podlahy. Stěny a výklenky. Mapy a příběhy. Představy, kdo všechno

tu během dlouhých let prošel. Co světu uchystal? Co z toho nakonec uskutečnil? Dějiny spásy na obrazech. Milosrdenství. Lásky. Zpřítomnění.

Sixtínská kaple. Dobro a zlo. Stvoření světa. Adam a Bůh Otec. Prvotní hříchy. Vyhánění z ráje. Smrt, konec, věčnost. V Sixtínské kapli strážci nás stráží, abychom – pro pánaboha (lépe pro Pána Boha) krásou unesení nesešli z vymezené cesty. Cíle se mijejí. Hříšnosti rostou. Ponor do věčnosti zvládáme během pár minut. Poklidně procházíme. Pomůžte modlitba? Pokora? Odpouštění?

Přesunujeme se **na místo 2 poledního srazu**. V zahradě mezitím zesílil vítr. Teplota kousek pod dvacet stupňů Celsia. Vítr mi rozlévá kávu. Narůstá únava. Zaháním divokou směsicí pocitů. Z posledních sil ještě tápu z občůdku

do občůdku. Radostně vyhlížím ostatní poutníky na místě srazu.

(Ne)apoštol a (ne)evangelista Pavel za hradbami – místo 3

Teprve v pokleku před hrobem svatého Pavla se mi to najednou objevně propojí. Římská pout' s veškerou únavou náhle tu prosvítí průhledy do tmy. To světlo oslní. Přináší hlubinu tajemství. Mořem roznítí nadějí. Padám do milostné náruče. Zalapám po dechu. Modlím se, ať světlo nezhasne. A k tomu už od tehdy... skutečně stačí jen potichu pokleknout do oslnění.

Petr Miklas

Den pátý – úterý

Ráno přejíždíme hromadnou dopravou Tiberu a ocitáme se znovu ve staré části města, abychom pokračovali v pouti „od kostela ke kostelu“. První z nich se jmenuje Chiesa Nuova. Někdy v šestnáctém století byl přestavěn do barokního slohu, je zasvěcen Panně Marii a představuje hlavní chrám kongregace oratoriánů. Nad půlkruhovou apsidou u hlavního oltáře je freska se zobrazením starozákonních proroků Jeremiáše, Izajáše, Daniela a Ezechiela. Rozhlížíme se po stěnách, zakláníme hlavy při pohledu na stropní výzdobu a nasáváme vůni kadidla.

Pěšky se přesouváme na Piazza Navona, slavné náměstí s jedinečným „geniem loci“. Prostranství lemují barokní štíty několikapodlažních budov a jeho střed zdobí tři fontány. Mezi nimi vyniká fontána Čtyř řek. Navrhl a postavil ji slavný barokní sochař Bernini. Proslulou podobu získalo náměstí v době, kdy zde papež Inocenc X. nechal postavit

palác a kostel svaté Anežky. Mnohem dříve, v prvních stoletích nového letopočtu, býval v těchto místech stadión,

kde probíhaly atletické a vozatajské soutěže, gladiátorské souboje a později

Den pátý – úterý pokračování ze str. 9

dokonce, světe div se, vodní hry na lodích. Odtoky vody do kanalizace byly pro takové kratochvíle předem ucpávány a prostranství bylo zatápěno vodou z akvaduktu. Jak to přišlo, že voda neodtekla pryč, nevím. Asi byl terén v prostoru stadiónu snížený. Míjíme pouličního malíře a v chůzi zaznamenáváme, jak on zapřen koleny o dlažbu sprejuje na kartonový podklad fantaskní motiv technikou americké retuše.

Jen pár kroků od náměstí stojí bazilika svatého Augustýna, renesanční kostel z patnáctého století. V chrámu jsou uloženy ostatky svaté Moniky, zbožné křesťanské světice z doby o celých tisíc let dříve. Byla matkou svatého Augustýna, učitele církve. Oba žili v nelehké době, kdy se západní polovina říše bránila nájezdům barbarů. Bazilika je uvnitř vyzdobena nádherným obrazem Loretánské Madony od Caravaggia a blízko hlavního oltáře stojí barokní socha Madony s dítětem od Sansovina. Prostorem zní hudba gregoriánského chorálu.

Naše kroky vedou k Pantheonu, nejvýznamnějšímu dokladu římského stavitelství. Tento antický kruhový chrám byl dostavěn již v roce 125 a původně byl rituálně obětovaný všem bohům podle římské mytologie. Po legalizaci křesťan-

ství v říši byl v roce 609 zasvěcen Panně Marii mučedníků. Světlo do chrámu vniká kruhovým otvorem ve vrcholu kopule. Ten má průměr devět metrů, což se v pohledu zdola jeví jako neskutečné. Vysvětlením je ohromná výška kopule dosahující sto pětaticeti metrů. Vodu napršenou dovnitř již téměř dva tisíce let odvádí do dešťové kanalizace soustava vtoků v mramorové podlaže. Po obvodu chrámu jsou v hrobkách uloženy ostatky italských králů a také slavného malíře Raffaella. Vchodu vévodí šestnáct monumentálních sloupů. Dochovaná vnitřní výzdoba je spíše sporadická. S vědomím rodu Barberiniů, vládnoucích představitelů města ve středověku, byla tehdejšími nenechavci postupně rozebírána. Odtud vzniklo rčení „co nestihli barbaři, dokonali Barberiniové“.

Po polední přestávce, občerstvení italskou kávou, pizzou a „šťopičkou“ vína, pokračuje poutní karavana pěšky dál. Když znovu míjíme stavbu Pantheonu, zjišťuji, že ve skupině právě kráčím vedle Hany Vítové, regionální celebrity v oboru restaurování památek. Tato poutnice z nedaleké pardubické farnosti má kromě jiného přímý vztah k chrudimskému Muzeu barokních soch, kde obnovovala sochy svatých Josefa a Tomáše. Včera večer nám ve společenské místnosti na Velehradě přiblížila dřívější způsob restaurování nástěnného obrazu Poslední soud v Sixtinské kapli a my jsme její slova hltali. Jak tak jdeme, vidím na staré stavbě Pantheonu pár šrámů, někde kus odloupenutého zdiva a celkově patinu stáří. Trochu váhám, pak ale rozvolněně máchnu rukou

před sebe směrem na horizont a ke spolukráčející osobě, se kterou jsem dosud nikdy nehovořil, žoviálně prohodím:

„Tady je pro restaurátory hodně práce, vidíte?“

Odpověď je jako břit: „Torza se neopravují!“

Hm, vstup se mi nepovedl. Snažím se neztratit glanc a pravím: „Vím. Mám na mysli spíš ten zub času, co pomalu hlodá. Vítr, dešť, mráz a tak...“

„V Římě nemrzne,“ na to restaurátorka a já si lížu ránu po druhém direktu. Ve snaze zachránit, co se dá, a rozhodnut neprodat svou kůži lacino, posouvám téma lehce stranou ke konzervování sochařských památek ochrannými činidly. Ani tam to není slavné... Nevím úplně, jak to pak přišlo, ale počáteční rozpaky v komunikaci ustoupily, ledy se hnuly a my dva zabráni do hovoru došli až k fontáně Di Trevi, která je od Pantheonu ale fakt daleko. Myslím, že jsme při té společné cestě oba zažili znaky žitého křesťanství. Já pokoru, restaurátorka Hana Vítová potřebu odpuštět.

Fontána Di Trevi je jednou z nejnavštěvovanějších památek v Římě. Byla postavena v první třetině osmnáctého století podle návrhu Berniniho. Styl je barokní s přechodem ke klasicismu. Sochař při skicování sousoší netušil, že o dvě století později bude existovat něco jako stříbrné plátno a pro jeden z mnoha filmů bude ve fontáně natáčet koupací scénu jeden slavný herecký pár. Velké množství vody, které fontánou protéká, je přiváděno podzemním kanálem. Ten

nechal vybudovat již v roce 19 př. n. l. císař Marcus Agrippa. Akvadukt tehdy zásoboval nedaleké lázně. Při pohledu na sochy dvou koní ve fontáně se nad hlavami turistů během chvilky objevují deštníky. Přišel silný dešť. Mramorové hřívy koní mu jako včera, vloni i před stovkami let znovu noblesně odolávají. Dešť ustává, svítí slunce.

Kdo v Římě neviděl Španělské schody, ten přišel o hodně. Jedno z nejúžasnějších schodišť na světě bylo postaveno v roce 1725 na popud papeže Inocenta XIII. vede ke kostelu Trinitá dei Monti, jehož stavbu zafinancoval ne italský, ale francouzský král. Přestože peníze na stavbu schodiště byly již desítky let před započítím díla shromážděny (kuriózně francouzským velvyslancem), trvaly pře „kdo z koho“ mezi francouzským králem, k jehož kostelu měly schody vést, a papežem, který jménem církve zaštiťoval vlastnické právo k pozemkům. Dobrá věc se nakonec podařila, a to skvěle. Sto třicet osm schodů se širokými nášlapnými plochami překonává v pozvolném stoupání výšku třiaadvaceti metrů. Šířka schodiště dosahuje až padesáti metrů, schody jsou v půdorysu záměrně zakřivené a dvě jejich ramena se na terasách dvakrát spojují a zase rozpojují. Ocitli jsme se zde v pravý čas.

Den pátý – úterý pokračování ze str. 11

Zrovna totiž kvetou azalky. Jsou červené a bílé, nasázené v šesti stech truhlícih. Jsme jimi obklopeni a v jejich kulise hledíme na panoráma jarního města.

Po cestě spletí ulic vcházíme lehce uchozeni do baziliky svaté Praxedy, kostela proslaveného raně středověkými mozaikami. Jsou v něm uloženy ostatky svatých Praxedy a Pudentiany, dvou sester popravených kolem roku 165 v době pronásledování křesťanů. Otec obou světic, svatý Pudens, byl prvním Římanem, jehož svatý Petr obrátil na křesťanství. V boční kapli baziliky je uctíván kus sloupu, u něhož měl být před židovskými Velikonocemi bičován Ježíš a který přivezla ve čtvrtém století z Jeruzaléma svatá Helena, matka císaře Konstantina. V přilehlém klášteře spravovaném řeckými mnichy žili za svých pobytů v Římě svatí Cyril a Metoděj. Svatý Cyril tam i pravděpodobně zemřel.

Jen o pár kroků dále se do velké výšky vypíná bazilika Panny Marie Sněžné (Santa Maria Maggiore). Je jednou ze čtyř nejvýznamnějších bazilik v Římě. Byla postavena v první polovině pátého století jako trojpodlažní sloupová sakrální stavba o rozměrech 92 m x 80 m a zvonici vysokou 75 metrů. V roce 867 v ní papež Hadrián II. za přítomnosti Cyrila a Metoděje položil na hlavní oltář slovanské bohoslužebné knihy, a tak je schválil a povolil jejich užívání. Středověký název „Panny Marie Sněžné“ vznikl z legendy, podle níž byl kostel postaven v místě, které se v měsíci srpnu (!) pokrylo sněhem. Pod hlavním

oltářem je krypta Narození Páně, kde se v relikviáři uchovávají pozůstatky betlémských jeslí. V levém křídle baziliky je kaple, která má na oltáři ikonu Panny Marie ze šestého století. Před odjezdem na cestu nebo po návratu z ní se sem chodívá ztišit papež František. V jiné boční kapli jsme se tentokrát ztišili my, chrudimští poutníci. Otec Jan zde totiž pro nás sloužil mši. Kaplí znělo Boží slovo, na které navazovaly sborové zpěvy z kancionálu. Hlasy některých farníků vyplňující prostor kaple jsou nedostupné.

Na hlavním nádraží před odjezdem do domovské stanice San Pietro začínáme nečekaný akční thriller plný napětí. Svižně přicházíme, tentokrát včas, k vlaku, který nás má odvézt na určené místo, ale ouha, nemáme označené jízdenky. Jako skupina jsme neprošli turniketem, něco se zadrhlo. Ti rychlejší z nás, kteří již vědí, že je nutné úkon dodatečně a včas provést, se otáčejí od vlakových dveří a v běhu se srážejí s těmi pomalejšími, kteří o nečekané bojovce dosud nemají tušení. Vedle perónu vyhlížíme označnick. Je čas 18:36, vlak odjíždí za šest minut. Naléhavě hledané zařízení jako první spatřuje Petr Miklas. Provádí potřebný pohyb, ale nedaří se. Ať jízdenku zasouvá jednou stranou nebo opačnou, spodem nebo vrchem, výsledek je stejný, nulový. Čas běží. 18:37, 18:38, nic. Na nádražní hodiny se mračíme. V závěru nekonečně dlouhé třicáté deváté minuty se uvnitř přístroje ozývá sotva slyšitelný zvuk

děrovače provázený souhlasným světelným signálem. Konečně! Je vyhráno.

„Musíš lístek natlačit brutálně doleva!“ zní rada borce Petra, který prolomil kód označnicku. My další provádíme potřebný manévr v chaplinovsky urychleném módu. Rada „brutálně doleva“ se nese perónem nádraží a násobně opakované slovní spojení svou hlasitostí, naléhavou intonací a rychlou kadencí přehlušuje v tu chvíli celé věty sdělované místními cestujícími v italštině. Když se vlak dává do pohybu, dopadáme na sedadla. Označení a odmražení. Nikdo nechybí!

Na Velehradě se večer scházíme k „rozlučáku“. Z Nepomucena sem přijíždějí dva odchovanci farnosti, kněží Vojta a Petr. Ti se v jednu chvíli společně s Lukášem Šmídkem chopí kytar a houslí a bez přípravy vystříhují několik rytmických písní z repertoáru Hlubokého koření. V hloučcích si sdělujeme

zážitky z právě uplynulých hodin a dnů. Vládne duch jednoty a srdečnosti, který vyvěrá z našich niter a má v sobě něco nadpozemského. Je projevem dosud nevyslovených diků otci Janovi, který zaštilil pouť svou duchovní autoritou a vnášel do ní pokoj a porozumění, Petře Pudilové za to, jak nesla na bedrech objem úkonů celé jedné cestovní kanceláře, kněžím Vojtovi a Petrovi, že se nám tady tak přátelsky věnovali, a nám všem navzájem, protože vše klaplo, nikdo z velkého počtu lidí se celé ty dny nikde nezapomněl a nevyvolal žádný problém. Je to pocit společného duchovního spočinutí, jaký se vrývá do paměti.

Nakonec vám na sebe něco prásknu. Před usnutím se modlím za to, aby Pán Bůh dal, že Petra Pudilová s námi zůstane a nepřestoupí do služeb cestovky.

Luboš Vlček

Den poslední – středa

Probudili jsme se do deštivého rána a vše nasvědčovalo tomu, že nás čeká setkání se Svatým otcem v pláštěnkách a v mokru. Sbalili jsme si věci a odebrali se na snídani. Byl před námi poslední den v Římě. Většina poutníků odjela na letiště v šest hodin ráno a všichni jsme jim přáli, aby šťastně a bezpečně dorazili domů.

Než jsme se nasnídali, už přestalo pršet. S vděčností, že Pán všechno řídí, jsme mohli vykročit dnes naposledy na Svatopetrské náměstí, vystát frontu na bezpečnostní kontrolu a vybrat si místo v předním sektoru, kde jsme se pohodlně usadili. Svítlo sluníčko a my

jsem zanedlouho mohli poslouchat pozdravy v italštině, angličtině, francouzštině, němčině, arabštině. Když jsme uslyšeli polský pozdrav, byli jsme rádi, že konečně něco rozumíme. Dobře nám posloužili mobilní překladače, ale nebylo to úplně ono. Něco málo před devátou hodinou mezi jednotlivými sektory projížděl Svatý otec. Měli jsme štěstí, protože jsme stáli na kraji, takže jsme ho viděli pěkně zblízka.

Papež František ve své katechezi mluvil o kardinálních (moudrost, spravedlnost, statečnost a mírnost) a teologických (víra, naděje, láska) ctnostech. Nezapomněl zdůraznit, jak lehce se tyto

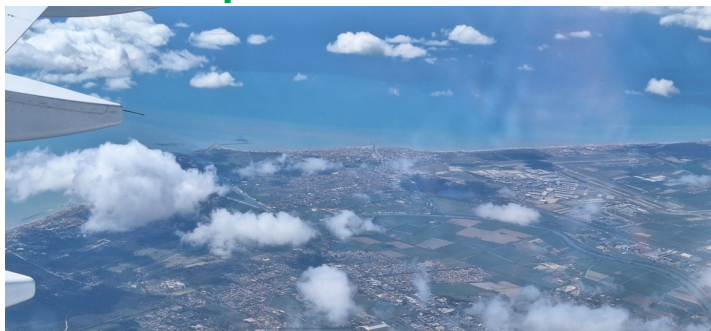
Den poslední – středa pokračování ze str. 13

jsme se všichni sešli, vzali zavazadla a společně odešli na nádraží.

Vlakem jsme dojeli k letišti a cestou k naší odletové bráně jsme navštívili kapli, kde jsme byli mile překvapeni přítomností Pána Ježíše ve svatostánku. Kaple na pražském letišti v nás totiž zanechala spíše opačné dojmy. Holé bílé stěny, žádná židle ani klekátka, jen na malém stolečku položená Bible. Škoda...

ctnosti mohou proměnit v pýchu, domýšlivost, aroganci. Cituji: „Člověk může udělat mnoho dobrých skutků, ale když je koná, a přitom myslí na své „já“ a svůj prospěch, nemůže se už nazývat ctnostným člověkem. Dobro není jen cíl, ale také cesta.“

Po kontrole a vpuštění do letadla naše cesta ubíhala jako po másle. Odlet z Říma, přílet do Prahy, přesun autobusem na hlavní vlakové nádraží a cesta vlakem Praha – Pardubice. Někdo měl odvoz už z Prahy, někdo z Pardubic a někdo z Chrudimi.

Ve večerních hodinách jsme plni dojmů, hlubokých zážitků a nových informací byli zase doma. Naše mobily jsou plné fotek a naše srdce jsou vděčná za krásné chvíle, za které děkujeme Pánu Bohu, Pětě Pudilové, otcí Janovi, i našim milým kněžím Vojtěchovi a Petrovi.

Děkujeme a už nyní se těšíme na další pouť!

Po audienci se naše skupina rozdělila. Jedna skupinka zůstala na Svatopetrském náměstí a druhá šla nakoupit suvenýry. Potom následovala poslední italská káva a zmrzlina. Vrátili jsme se zpět do ubytovacího domu Velehrad, kde

Schejbalovi a Tetřevovi

Poznámky účastníků pouti

Při závěrečném večeru před odletem zpět domů jsem požádala účastníky pouti, aby se se členáři našeho farního občasníku podělili o to, co se jich dotklo, jak pouť prožili, co si s sebou nesou do dalších dnů. Toto jsou poznámky některých z nich:

lenka z modlitby Thomase Mertona: Proto ti budu vždy důvěřovat, i když se mohu zdát ztracený. Když se cestou z Kolosea naší malé skupince nedařilo najít cestu na určené místo, Pán se postaral, díky. A také díky za perfektně připravenou pouť Petře Pudilové a otci Janovi.
Ludmila Jirešová

Farní pouť do Říma je pro mě nezapomenutelným životním zážitkem. Byla připravena s maximální pečlivostí a proběhla k mé velké spokojenosti. Děk patří Petře a otcům Janovi, Vojtěchovi a Petrovi. Taková kumulace nádhery (stavby, malby, sochy, ...) asi nikde jinde na světě není. To svědčí o víře našich předků. Díky všem.
Václav Jireš

Navštívila jsem Řím poprvé. Ve velkém množství dojmů mě prostoupila slova otce Petra: Nejsou důležité informace, ale formace. Věřím, že plody této pouti budou ještě dozrávat. Ještě jedna myš-

Posílám naše dojmy shrnuté do pár vět. Ani jsem to neměla v úmyslu, ale v textu se nabízí opět tolik slov na P, je to prostě symbolické ☺.

„Pouť plná příběhů, nových přátelství, proseb a díky. Pouť ve jménu PETR. Překrásná bazilika svatého Pavla, k našemu štěstí poloprázdná. Dojemná mše svatá u hrobu svatého Petra. Silný zážitek z cesty od katakomb ke kostelu Santa Maria delle Piante, kde se Petr potkal se zmrtvýchvstalým Ježíšem. Uklidňující a vřelý přístup otce Jana. Velký dík všem poutníkům za to, že jsme to vše mohli zažít a prožít společně s Vámi.

Iveta a Jirka Rebanovi

Poznámky účastníků pouti pokračování ze str. 15

Pouť do Říma. Jedním slovem – úžasná! Není co vytknout. Perfektně naplánovaná, organizovaná. Dokonalí průvodci – Petra a otec Jan zaslouží velké poděkování a obdiv! Díky Pánu za ně a za stále provázení a ochranu Boží po celou dobu poutě!

My jsme si krásnou pouť ještě umocnili prodloužením pobytu v Římě. Toto rozhodnutí padlo hlavně proto, abychom se

dostali do blízkosti papeže Františka a mohli být přítomni na audienci. Prožili jsme krásnou atmosféru jeho blízké přítomnosti. Po audienci jsme měli možnost účastnit se mše svaté v basilice svatého Petra, což byl také krásný nezapomenutelný zážitek. Ve čtvrtek jsme se vydali vlakem z Říma na výlet do Tivoli, malého městečka na úpatí hor. Tam jsme si vybrali prohlídku renesanční

Villy d'Este spolu s nádhernými zahradami ze 16. století. V zahradách jsou stovky dechberoucích fontán a množství zvláštních stromů, keřů a květin. Vila byla venkovským sídlem kardinála Ippolita d'Este a později sloužila jako vzor pro rozvoj zahrad v Evropě a měla na něj rozhodující vliv. Dalším zajímavým zážitkem v Tivoli byla návštěva Hadriánovy vily, která zahrnuje rozsáhlý areál římských památek. Jsou to pozůstatky velkého vilového komplexu postaveného kolem roku 120 římským císařem Hadriánem. Hadriánova vila i vila d'Este jsou na seznamu světového dědictví UNESCO.

A nakonec jsme pouť zakončili krátkou meditací v zahradě Nepomucena. Tam jsme se před odletem domů ztišili a poděkovali Pánu za krásnou pozehanou pouť do Říma.

Alena a Josef Drahokoupilovi

Děkuji vám, že jsem s vámi všemi mohla sdílet pouť do Věčného města.

Velice si cením iniciativy otce Jana a zcela obdivuhodného výkonu, přípravy programu a veškerého zpracování. Toto byla má čtvrtá návštěva Říma a domnívám se, že ve své komplexnosti nejzajímavější. Navštívila jsem místa, do kterých bych se jinak nedostala, např. hrob svatého Petra a Papežskou kolej svatého Jana Nepomuckého. Opět mě upoutala atmosféra a výzdoba kostelů a setkala jsem se se zajímavými lidmi. Velmi osvěžující bylo setkání s kněžími Vojtěchem a Petrem, které gradovalo komentovanou prohlídkou chrámu sv. Petra a společným závěrečným hudebním vystoupením. Velmi zajímavá byla rovněž přednáška pana

Michala Klementa. Jeho osobitý projev byl velmi poutavý až vzrušující.

Hana Vítová

Anně se nejvíce líbily bazilika svatého Petra a bazilika svatého Pavla za hradbami.

Mně se líbila mše v Lateránském baptisteriu, Vatikánské zahrady a moře. Příletěla jsem nadšená. Jsem ráda za naše společné setkání s Vojtou a Petrem a ostatními při závěrečném večeru.

Anna a Alena Chvojkovy

Velmi pěkně děkuji, že jsem se mohla zúčastnit s Vámi pouti do Říma. Přinesla mi mnoho krásných duchovních i uměleckých zážitků a setkání a také naději. Také nesmím zapomenout - ještě úsměvných zážitků (např. při objednávání kávy, také jsme jednou zabloudily a nikdo se na nás nezlobil. Nezapomenutelný zážitek mám z baziliky svatého Petra a z polední modlitby s papežem Františkem, ale i vše ostatní bylo krásné – Vatikánské zahrady... Velmi milé bylo setkání s Vojtou a Petrem a ta výborná pizza!!!! Cítila jsem se ve Vašem chrudimském společenství moc dobře, všichni jste velmi milí a Vám, Petro, a otci Janovi velké DÍKY !!!

Hanka Boušková Luže

Věčné město Řím se od mé první návštěvy v roce 1994 z hlediska základních památek nezměnilo. Tak děkuji moc, že jsme mohli vidět to, co ne každý návštěvník Říma vidí: Vatikánské zahrady, a slyšet to, co ne každý slyší: osobitý výklad otce Petra Soukala v bazilice svatého Petra.

Co se mění a dělá každou pout' jedinečnou, jsou lidé. Děkuji všem spolupoutníkům za krásné společenství. A manže-

lovi, že se ujal všech technických věcí (letenky, peníze, pojištění...) a byli jsme tam spolu.

A ještě to překvapení. První, koho jsem uviděla na recepci poutního domů Velehrad, byla sestra Jana Fišerová, která studovala farmacii v Hradci Králové jako já, ale o rok výš. Jeden rok jsme dokonce spolu bydlely na koleji. Také jsme byly obě před třiceti lety na pouti hradeckých studentů do Říma. A kruh se uzavírá.

Maruška Ježková

Za sebe a za naši rodinu (teda tu část, která se zúčastnila poutě) posílám moc poděkování a obdivu. To úsilí mohu posoudit ze své osobní zkušenosti. Bylo to skvělé. Pocity a zážitky v nás zůstanou hodně dlouho. Tedy dokud nám paměť bude sloužit. Ještě jednou díky.

Petr Schejbal

Ráda budu vzpomínat na výlet k moři do Ostie. Byli jsme jen čtyři a každý si to volně odpoledne užil podle svého. Sbírala jsem mušle a házela je zpátky do moře. V tamní cukrárně jsme si dali kávu a zmrzlinu a ve vlaku si hezky povídali.

Ivana Odstrčilová

Na pouti jsem vstupem do autobusu na letiště zastavila vzpomínky, pout' jsem věnovala k zamyšlení. Modlitby směřovaly k pomoci těžce nemocným, kterých kolem mě přibývá, a také těm, kteří jsou nemocni na těle i na duši. Samozřejmě, že mě pohltila historie a s ní související umění. Děkuji za možnost zúčastnit se a prožít krásné chvíle jak vážné, tak úsměvné.

S radostí se zúčastním dalšího putovního zájezdu.

A. Hotrová

Plním domácí úkol, tedy napsat dvě věty o pouti a co nejdříve.

Poznámky účastníků pouti pokračování ze str. 17

1. věta: Vynikající organizace a doprovázení, obdivuji každý přesný a laskavý krok v pořádání. Takže jsem si užívala skvělé pohodlí.

2. věta: Během dnů mi připadalo, že zpěv při mších všem ladil lépe a lépe až do plného vyladění. *Eva Miklasová*

Z pouti po Římě jsem si přivezl haiku. Použiji ji jako odpověď (jednou větou) na otázku po mých římských dojmech:

*v letištních tyčích
 lesklý kříž kdosi vztyčil
 římské tajemství*

Petr Miklas

Nejsilnější pro mě byla mše svatá v bazilice svatého Petra, kdy přímo na oltáři ležely úmysly, prosby, chvály a děkování od všech, kteří nebyli s námi. Měla jsem opravdu pocit, že nás není 46, ale mnohem, mnohem víc. Bylo to, jako by s námi byli všichni ti, které vidám v kostele ve Vejvanovicích, Chrudimi i v Kočí.

Druhý hluboký zážitek, byla mše svatá v bazilice svatého Pavla za hradbami. Vzpomínka na všechny mému srdci blízké, kteří v běhu života poztráceli víru. Věřím, že tak jako svatého Pavla je Pán Bůh nenechá bloudit a znovu je přivede zpět na cestu za ním. Třeba ne hned, ale jednou určitě.

Markéta Tetřevová

Skvělé společenství pohodových lidí. Duchovní posila do běžných dní. Procházka Vatikánskou zahradou a kata-

komby, kde se prolíná dlouhá historie na malém prostoru. Spousta zajímavých informací i veselých zážitků. Jsem vděčný, že toto všechno jsem mohl prožít s celou svou rodinou. *Pavel Tetřev*

Největší zážitek pro mě bylo vidět papeže Františka na vlastní oči. To jsem si moc přál. Na veřejné audienci jsem měl štěstí, jel ve svém autě pár metrů ode mě. Taky jsem byl rád, že jsme se setkali s Petrem a Vojtou. Teď už otcem Petrem a otcem Vojtou. A pobavila mě pizza, kterou jsme měli k obědu, protože pizza byla na metry a my všichni dohromady jsme snědli 12 metrů ☺.

Václav Tetřev

Můj největší zážitek bylo ministrování ve Svatopetrské bazilice. Sakristie byla větší než kostel u nás v Kočí ☺.

To si budu pamatovat celý život. V tu chvíli jsem byl vděčný, že mohu a chodím ministrovat. Líbily se mi Vatikánské zahrady, protože jsme je mohli projít s naším otcem Vojtou a měli ho jen pro sebe ☺. *Vojta Tetřev*

Pár zcela civilních zážitků z překrásné duchovní pouti ke kořenům křesťanství v Evropě. Není jen tak se skupinou více než 40 osob se pohybovat z místa A do vzdáleného místa B s přestupy po Římě. A tak z praktických důvodů jsme byli rozděleni do 4 skupin a byl stanoven jeden vedoucí, který ručil za své ovečky, že se neztratí a na čas dorazí. Byla jsem jedním z nich. Této nanejvýš zodpovědné role jsem se ujala s vervou svých pedagogických zkušeností a „moje ovečky“ dostaly čísla pro rychlejší orientaci v zácpě a chaosu. Bylo to až dojemné, jak všichni dospělí a vzdělaní lidé tento systém přijali a hlásili se číslem. Zároveň jsem byla skupinou pasována na „cvakačku“ jízdenek - někde stroje nefungovaly, někde jsme se k nim přes dav nemohli dostat. (Moje důležitost rostla?!) Jedna situace byla obzvláště pikantní, když jsme se s Majkou trochu opozdily a všichni nám zmizeli neznámo kam. Majka utopený nefunkční mobil, já se stávkujícím roamingem. No nějak jsme je našli – všichni se hezky usmívali a mně došlo, že bych měla opět ovečky přepočítat. Bylo zajímavé, že tam zbyla právě naše skupina. A jak jsem bleskově zjistila, nemohli dělat nic jiného, neboť jejich jízdenky byly v mém batohu. Mši jsme stihli, parta úžasná. Docela jsme se těmto nečekaným situacím od srdce zasmáli.

Musím podotknout, že v jiných skupinách tento systém neměli a nikdo se

neztratil. Legrace ale večer na „schůzi“ po večeri bylo hodně.

Co se týče duchovní roviny prožité pouti, těžko bych hledala slova k vyjádření hloubky a síly zážitků z těchto míst, ze mši i s našimi otcí Vojtou a Petrem, s jejich „patronací“ nad námi v Římě, stejně jako díky otcí Janovi za jeho trpělivost a starostlivost a samozřejmě naší Petře za až neskutečný itinerář dotažený do každého detailu (předem zakoupenými vstupy, vytištěnými důležitými informacemi i stálým úsměvem). Nebudu předstírat, že pouť byla lehkým výletem – byla fyzicky náročná, nachodili jsme nespočet kilometrů denně – tedy velký dík i všem poutníkům za jejich napnutí sil - stále s úsměvem a včas - občas i v běhu v cílové rovině (například na peroně, kdy se podařilo o 2 minuty zdržet vlak a všichni doběhli). Byli jste úžasná parta. Myslím, že jsme byli provázeni Duchem svatým. Pouť byla famózní.

Děkuji všem i tam „nahoru“ za možnost něčeho tak velkolepého se zúčastnit.

Lenka Preslová

Moje a Lenčina pouť do Říma začala už odjezdem na letiště. Boltem nás vezl pán, který velice barvitě celou cestu vyprávěl svůj životní příběh. Zrovna

Poznámky účastníků pouti pokračování ze str. 19

prožil zásadní životní změnu, ke které se sám rozhodl. Po chvíli vyprávění nás upozornil na to, že se jmenuje Petr Pavel. Asi každého napadne jméno našeho pana prezidenta. Z hlediska naší pouti jsem ale vnímala úplně jinou souvislost a tento pocit mě provázel všemi následujícími dny. Základem všech příběhů, které jsme od té doby prožívali, byli právě svatý Petr a svatý Pavel.

Po krásném výletu k moři, kam nás po přeletu vzal otec Vojta a my mohly ochutnat mořské speciality, jsme strávily s Lenkou celé odpoledne na náměstí svatého Petra a čekaly na příjezd ostatních. Já ještě vyřizovala nějaké pracovní záležitosti ve snaze pomoci našim tanečním kolegům v nouzi. Snad pro tu moji snahu nebo proto, abych už konečně přestala žít svou bolestivou minulost, následující ráno mi spadnul telefon do záchodu. Chvíli mi trvalo, než jsem tu událost přijala a moje duše se zklidnila. Ten „zlej“ se fakt docela snažil vytrhnout mě z té hmatatelné Boží pří-

tomnosti. Ale já se nedala!!! Řekla jsem si: „No, tak nemám mobil, no a co? Nepodívám se, kolik je hodin, jaké je počasí, nenafotím fotky, nesmím se ztratit a vnímat budu ušima a očima a kašlu na info z Google.“ Byl to detox jak blázen. Ale jak moudrý a milující je náš Pán!! Vše pro mě získalo mnohem větší rozměr. Vnímala jsem lidi kolem sebe, všude cítila sílu Ducha svatého. Mnohokrát se mi oči zalily slzami a po zádech mrazilo. Vždyť jsme chodili po místech, kde se toho tolik odehrálo a kde byla cítit přítomnost všech těch statečných lidí, kteří „uvěřili“ a tu viru žili v odevzdání úplně všeho lidského, co měli. Dávalo to sílu a naději, že i já můžu to své „lidství“ zvládnout a žít v lásce a s klidnou duší. Fakt, že jsem se vydala na pouť do Říma právě s chrudimskou farností, je také hodně důležitý. V Chrudimi jsem prožila dětství a vždy bude mým domovem. I proto jsem ráda, že naše taneční škola tam má tak velkou základnu a já se můžu stále vracet

a být v kontaktu. Během pouti jsem se cítila přijímaná a v bezpečí. Jako by sám Bůh zformoval tuto partu v čele s otcem Janem a úžasnou Petrou. Bylo mi opravdu ctí a velkým potěšením být tolik dní v jednotě s tímto společenstvím. Děly se takové zázraky, že když se mi v bazilice svatého Petra rozbila kabelka (utrhl se popruh přes rameno) a vypadalo to, že ji po zbytek dne ponesu v ruce, tak jsem se tak zoufale ve frontě na WC zeptala Marušky, jestli nemá náhodou jehlu a nit. Čekala jsem samozřejmě spíše poklepaní na hlavu, co jsem to za blázna. A ono ne. Maruška se mě zeptala, jestli chci bílou nebo černou nit. Kabelku jsem na schodech zašila a byla jsem zachráněna.

Naše pout' byla zakončena audiencí u papeže Františka. Toto privilegium

nám bylo dopřáno shůry, protože původně jsme měly s Lenkou odlétat už v lednu, ale náš odlet byl změněn. Těžko popsat sílu těchto okamžiků. Byli jsme naplnění Boží přítomností a přes Svatého otce na nás dýchala Boží laskavost a láskyplnost. Byl to čistý dotek Boží lásky. Zakončili jsme náš pobyt na Svatopetském náměstí mši svatou v italštině v obrovské bazilice svatého Petra.

Moje vděčnost za tyto požehnané dny zůstává v mém srdci stejně jako vděčnost za každého jednotlivého poutníka, s kterým jsem mohla tyto dny prožít. Přijela jsem domů bohatší a doufám, že se zase s Chrudimáky někam vydám na pout'. Děkuji za vás. Bůh vám žehnej.

Majka Piskořová

Poznámky účastníků pouti pokračování ze str. 21

Shrnuli bychom pouť do – 3x DÍKY : Díky za úžasnou precizní organizaci pouti ☺.

Díky za milé přijetí do vašeho farního POUTNÍHO společenství, i když jsme ze sousedství – Pardubic. Cítili jsme se mezi vámi moc fajn ☺.

Díky za skutečně poutní atmosféru, za společné prožívání mši svatých na tak krásných místech, která se dotkla našich srdcí 🙏 ☺.

Pavla a Václav Pecnovi

Své ohlédnutí za farní poutí do Říma bych shrnul do dvou slov: společenství církve.

Na cestách a daleko od domova zjišťujeme, jak moc záleží na lidech kolem nás: jak na těch, co putují s námi, tak na těch, co jsou v místě naší pouti doma. Při návštěvách bazilik, v kterých jsme měli mše svaté, jsem se v sakristii setkal vždy s velmi milým přijetím a vstřícností; podobně tomu bylo při návštěvách muzeí i na samotném Velehradě, kde jsme byli ubytováni. Vzájemné porozumění a pochopení bylo po celou dobu i mezi poutníky. Myslím, že můžeme hovořit o zkušenosti společenství církve, které jsme mohli prožít. Jsem za to vděčný Pánu Bohu i všem, kteří k tomu přispěli.

Otec Jan

V neděli 5. května jsme se po mši svaté sešli na faře, abychom sdíleli své dojmy a zážitky s těmi, kteří na pouť nejeli. V zaplněném farním sále vládla vřelá atmosféra. My, co jsme na pouti byli, jsme se moc rádi opět viděli. Naše vztahy jsou díky společně prožitému času

vřelejší, jsme si bližší. Rádi jsme přiblížili naše putování těm, kteří zůstali ve farnosti. Rozdělili jsme si jednotlivé dny a každý ke svému dni promítl i fotografie. Následující příspěvek je právě z tohoto nedělního dopoledne.

Nemohla jsem se zúčastnit pouti do Říma s naší farností.

S velkou vděčností jsem přijala i s ostatními farníky pozvání na faru. Povídání, promítání fotek a celkové přiblížení této krásné pouti hlavně pro nás, kteří jsme se tam nedostali, bylo úchvatné. Úvodem nám Ing. Petra Pudilová vysvětlila, jak obtížné pro ni bylo vstoupit do neprobádaného „světa“ plánování cesty, dopravy, ubytování, jízdného, vstupného a všeho dalšího potřebného. Nakonec perfektně zvládla vše zařídit, rozdat pokyny i s příslušnými vstupenkami apod. Postupně pomohli i ostatní – třeba vedoucí čtyř skupin, do kterých se účastníci rozdělili, aby zjednodušili přesuny po tak velkém městě. Poutě se totiž zúčastnilo neuvěřitelných 45 lidí. Těžké bylo i rozhodování, co kdy navštívit, protože jen výběr ze 300 kostelů se zůžil na 30 a ještě to bylo mnoho a co další místa? Postupně se každý den vypravili poutníci na více míst. Některá sama znám z pořadů televize NOE nebo z internetu. Ovšem takovéto přiblížení úplně všeho, co poutníci zažívali, prodechnuté i emocemi při vyprávění, to je úplně něco jiného. Připadali jsme si, jako bychom na pouti byli i my, co sedíme v sále a bedlivě vše vstřebáváme. Spousta dojmů. Na závěr jsem byla velmi dojatá, když jsem

v duchu děkovala Petře Pudilové. Jsem nesmírně vděčná za vše, co pro nás dělá, podle mne je hybnou silou naší farnosti, určitě je vedena Duchem svatým a požehnaná pro tuto činnost. Zároveň se ozvala s díky a obdivem k Petře i Blanka Kelková, která též dojetím stěží mluvila. Zmínila i ostatní zájezdy, které s Petrou už farníci podnikli. Dík patří i všem, co si vyzkoušeli vedení skupiny lidí v cizím státě a panu faráři Janovi, který Řím zná. *Libuše Hrudová*

Co dodat?

Těšíme se na to, kam nás Pán povede příště. Na jednodenní putování po poutních místech v naší krásné zemi nebo někam dál? Uvidíme.

Mou cestu v rukou máš, jdu s důvěrou...

Petra Pudilová

Pout' Řím 2024

Salvátor č. 75 poutní příloha

Zdarma. Náklady na jeden výtisk činí 10 Kč.

Vydává:

Římskokatolická farnost

Arciděkanství Chrudim

Školní nám. 56, 537 01 Chrudim

Tel.: 469 622 029

email: farnost@farnost-chrudim.cz

www.farnost-chrudim.cz

číslo účtu: 1141055309/0800